

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 470/13</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Bogumiła Burda (spr.)
	Sędziowie:	SSA Barbara Gonera SSA Stanisław Urban
	Protokolant	st.sekr.sądowy M. Piekielek

po rozpoznaniu w dniu **28 sierpnia 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **A. F.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia **28 marca 2013 r.** sygn. akt **III U 53/13**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 470/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 28 sierpnia 2013r.

Decyzją z dnia 8 grudnia 2012r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił wnioskodawcy A. F. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na podstawie art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r.

o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r. Nr 153 poz. 1227 ze zm.).

Podstawą takiego rozstrzygnięcia było niespełnienie przez wnioskodawcę warunków do uzyskania świadczenia rentowego, ponieważ orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z dnia 4 grudnia 2012r. uznano A. F. za zdolnego do pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył wnioskodawca domagając się zmiany powyższej decyzji, kwestionując jej zasadność i wnosząc o przyznanie prawa do renty.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, uzasadniając jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Przemyślu, po rozpoznaniu odwołania wnioskodawcy, wyrokiem z dnia 28 marca 2013r., sygn. akt III U 53/13 odwołanie oddalił.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca A. F. ur. (...), pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznawaną kolejnymi decyzjami ZUS, począwszy od 2 grudnia 2003r., z powodu rozpoznanych u niego wówczas zmian zwyrodnieniowo-przeciążeniowych kręgosłupa L-S z przewlekłą neuralgią kulszową. Świadczenie rentowe wnioskodawca pobierał do dnia 30 czerwca 2009r.

W dniu 6 listopada 2012r. złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres.

Po badaniu w dniu 23 listopada 2012r. lekarz orzecznik ZUS stwierdził u wnioskodawcy nadciśnienie tętnicze bez powikłań sercowych, zmiany zwyrodnieniowo –dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego bez ucisku na korzenie nerwów z objawami korzeniowymi w remisji, zmiany zwyrodnieniowe stawu kolanowego prawego bez odczynu zapalnego i niestabilności, zaburzenia lękowo-depresyjne, żylaki kończyn dolnych bez powikłań, tłuszczaki skóry liczne i przykurcze D. obu dłoni, które to schorzenia nie upośledzają jego zdolności do pracy.

Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 4 grudnia 2012r. potwierdziła rozpoznane u wnioskodawcy schorzenia i stwierdziła, że aktualny stan zdrowia badanego nie uzasadnia uznania go za niezdolnego do pracy.

Powyższe orzeczenie skutkowało wydaniem przez organ rentowy w dniu 8 grudnia 2012r. - zaskarżonej w niniejszym postępowaniu - decyzji odmawiającej A. F. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Przeprowadzony w postępowaniu sądowym dowód z opinii biegłych lekarzy: kardiologa, chirurga, neurologa, reumatologa, psychiatry – mający na celu weryfikację dotychczasowej oceny stanu zdrowia odwołującego z postępowania administracyjnego – pozwolił Sądowi Okręgowemu w Przemyślu na poczynienie w sprawie zasadniczego ustalenia, iż występujące u badanego schorzenia nie powodują niezdolności do pracy.

Biegli jednomyślnie uznali, że badany z powodu naruszenia sprawności organizmu nie utracił zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji i rokuje odzyskanie zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Świadczy o tym przeprowadzone badanie przez biegłych specjalistów, przebieg schorzeń, wyniki badań oraz zalegająca w aktach sprawy dokumentacja medyczna.

Wskazując opinię biegłych lekarzy sądowych, którą w całości Sąd podzielił, jako podstawę rozstrzygnięcia -z uwagi na jej miarodajność w zakresie oceny stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu skarżącego oraz podkreślając, że została sporządzona w rzetelny sposób, jest wiarygodna, gdyż uwzględniła rodzaj i charakter schorzeń wnioskodawcy i ich wpływ na zdolność do pracy jak również i to, że została wydana w oparciu o analizę dostępnej dokumentacji z leczenia wnioskodawcy z uwzględnieniem wyników badań pomocniczych oraz badania przedmiotowego - Sąd Okręgowy stwierdził, że brak jest podstaw do uwzględnienia odwołania wobec niespełnienia przez odwołującego koniecznej przesłanki nabycia prawa do dochodzonego świadczenia rentowego z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 153, poz. 1227).

W podstawie prawnej Sąd powołał także przepis art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Przemyślu skierował do Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie A. F..

Apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Zarzucił, że wydany w sprawie wyrok jest dla niego krzywdzący, a uzyskane opinie biegłych lekarzy specjalistów nie pozwalają na pełne przedstawienie aktualnego stanu jego zdrowia. Dodał, że wyrok został oparty na błędnych i niepełnych ustaleniach faktycznych sprawy i wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii innej komisji lekarskiej na okoliczność jego niezdolności do pracy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja A. F. jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu.

Wbrew podniesionym w niej zarzutom i przytoczonym na ich uzasadnienie twierdzeniom wyrok Sądu Okręgowego w Przemyślu jest wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu.

Sąd I instancji rozpoznając istotę sporu tj. kwestię uprawnień wnioskodawcy do renty z tytułu niezdolności do pracy, nie naruszając przepisów postępowania i prawa materialnego dokonał trafnych ustaleń, że apelujący nie ma prawa do dochodzonego świadczenia.

Ustalenia te doprowadziły do rozstrzygnięcia, które zdaniem Sądu Apelacyjnego skutecznie podważone być nie może.

Wskazać również wypadnie, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego.

W tym miejscu trzeba podkreślić, że samo istnienie schorzeń powodujących konieczność pozostawania w stałym leczeniu nie stanowi jeszcze samodzielnej przyczyny uznania częściowej niezdolności do pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2005 r. II UK 288/04 OSNP 2006/5-6/99).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji dokonując oceny wiarygodności i mocy dowodowej uzyskanej opinii, która stanowiła podstawę rozstrzygnięcia, nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów, wynikającej z art. 233 § 1 kpc. Opinie lekarzy specjalistów obiektywnie oceniają aktualny stan zdrowia odwołującego, odnosząc się do każdego z rozpoznanych schorzeń oraz przedstawiają stanowisko w kwestii istotnej dla rozstrzygnięcia tj. czy wnioskodawca jest niezdolny do pracy.

Przepis art. 57 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) uzależnia uzyskanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od łącznego spełnienia przewidzianych tym przepisem warunków: uznaniem ubezpieczonego za niezdolnego do pracy, posiadaniem przez niego wymaganego okresu zatrudnienia, powstaniem niezdolności do pracy w okresach składkowych i nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W tej sytuacji ustalenia w tej kwestii Sądu Okręgowego Sąd Apelacyjny w pełni podziela i akceptuje. Subiektywne przekonanie wnioskodawcy o utrzymującej się niezdolności do pracy nie zostało poparte żadnymi obiektywnymi dowodami.

Stwierdzenie niezdolności do pracy uzależnione jest od stopnia naruszenia sprawności organizmu uniemożliwiającego podjęcie, czy też kontynuowanie zatrudnienia.

W przypadku A. F. problem niezdolności do pracy został w dotychczasowym postępowaniu należycie wyjaśniony i nie zachodzi potrzeba uzupełniania tego postępowania o przeprowadzenie dowodu z opinii innej komisji lekarskiej, ponieważ dotychczas przeprowadzone dowody orzeczniczo-lekarskie dostatecznie wyjaśniły wszystkie okoliczności dotyczące stanu zdrowia skarżącego, a uwzględnienie nowego wniosku dowodowego prowadziłoby tylko do wydłużenia postępowania.

Z tych też względów podnoszone w apelacji zarzuty oraz przytoczone na ich uzasadnienie twierdzenia nie mają merytorycznego uzasadnienia i stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji.

Podkreślić wreszcie należy, że sam fakt występowania schorzeń, czy też konieczność systematycznego leczenia, nie przesądza o istnieniu niezdolności do pracy.

W tym stanie rzeczy wyrok Sądu Okręgowego w Przemyślu oddalający odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału

w R. odmawiającej ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy jest trafny i odpowiada prawu.

Z tych wszystkich więc wyżej naprowadzonych względów – z braku dostatecznych podstaw faktycznych i prawnych – na podstawie art. 385 kpc orzeczono jak w sentencji.

(...)

1. O.

2. (...)